

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXI. — Wydana i rozestana dnia 26 września 1877.

83.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z d. 22 sierpnia 1877,

o zmianie kilku przepisów dokumentów koncesyjnych c. k. uprzyw. kolei granicznej morawskiej z dnia 6 grudnia 1869 (Dz. u. p. Nr. 11 z roku 1870) i z dnia 11 września 1871 (Dz. u. p. Nr. 115).

Odmienne od artykułu 8 dokumentu koncesyjnego z dnia 6 grudnia 1869 (Dz. u. p. Nr. 11 z roku 1870), tudzież §. 8 dokumentu koncesyjnego z dnia 11 września 1871 (Dz. u. p. Nr. 115), c. k. uprzyw. kolei granicznej morawskiej, zaprowadzają się na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1877 (Dz. u. p. Nr. 64), o taryfach maksymalnych dla przewozu osób na kolejach żelaznych jakoteż w skutek Najwyższego upoważnienia, w miejsce przepisów tyczących się przewozu osób, następujące prawidła.

1. Dla przewozu osób ustanawia się następującą taryfę najwyższą :

	od osoby i kilometra
dla I klasy	4·8 centa,
„ II „	3·6 „
„ III „	2·4 „

waluty austriackiej w srebrze.

2. Dla pociągów pospiesznych kwoty taryfowe te podwyższone być mogą o 20 od sta, jeżeli takowe składają się nietylko z wagonów I klasy i jeżeli średnia chyżość tych pociągów (razem z zatrzymywaniem się na stacyach) na tych częściach kolei, gdzie nie ma wzniesień po 15 na tysiąc i większych, wynosi najmniej 37 kilometrów, na częściach zaś kolei, gdzie są wzniesienia po 15 na tysiąc i większe, najmniej 24 kilometry na godzinę.

3. Dla pociągów mieszanych taryfy powyższe niższe należy o 20 od sta. Wyjątki od tego, dozwolone jedynie na tych częściach kolei na których tylko mieszane pociągi są w ruchu, wymagają wyraźnego pozwolenia c. k. ministerstwa handlu.

4. Gdyby okazało się potrzebnem jeszcze większe zniżenie a gdyby w tym przypadku spółka nie mogła zgodzić się na odpowiednie zmniejszenie ceny w wagonach III klasy, obowiązana jest zaprowadzić na żądanie c. k. ministerstwa handlu na częściach kolei, które ministerstwo wskaże, IV klasę (dla stojących) z ceną taryfową po 1.5 centa waluty austriackiej w srebrze od osoby i kilometra.

5. Na jednej i tej samej linii, w tym samym kierunku i pod temi samemi warunkami, ogólne kosztu przewozu do stacyi bliżej leżącej nie mogą być większe niż do odleglejszej.

6. Dopóki Spółka korzysta z gwarancyi rządowej, karty bezpłatne, służące nie wyłącznie tylko do jednej podróży, wydawane być mogą tylko za zezwoleniem c. k. ministerstwa handlu. Bezpłatne karty takie opiewać muszą na pewne nazwisko lub na pewną kategorię służbową.

7. We względzie taryf do przewozu pakunków, powozów i zwierząt żywych w związku z przewozem osób, jakoteż we względzie wszelkich postanowień podrzędnych, dotyczących się przewozu osób, stanowić będzie tylko c. k. ministerstwo handlu po wysłuchaniu Spółki.

Na każdą kartę podróżną całą, wyznacza się bezpłatny ciężar pakunku w ilości 25 kilogramów, na każde półkarty w ilości 12 kilogramów.

8. Do obliczenia cen kart podróżnych jakoteż transportu rzeczy, przewożonych w związku z przewozem osób, wzięta być może za podstawę, na częściach kolei z wzniesieniem po 15 na tysiąc i większem, 1½ razowa długość pomienionych mocnych wzniesień i spadków.

Przepis ten odnosi się także do obrotu towarowego.

9. Wszelkie nowe taryfy przewozu osobowego, jakoteż wszelkie uchYLENIA lub zmiany taryf już istniejących, obowiązana jest Spółka podać do wiadomości publicznej stosownie do rozporządzeń c. k. ministerstwa handlu przynajmniej na dni 14 przed zaprowadzeniem tychże postanowień taryfowych.

10. Postanowienia powyższe nie naruszają przepisów dotyczących się przewozu wojskowych.

Chlumecky r. w.

84.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 30 sierpnia 1877.

o zarządzeniem odmiennie od przepisów rozporządzenia z dnia 4 lutego 1871 (Dz. u. p. Nr. 8) przedstawianiu ministerstwu wojny państwa planów stacyi i mostów.

Zmienia się po części rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 4 lutego 1871 (Dz. u. p. Nr. 8) o sporządzaniu i przekładaniu projektów odnoszących się do kolei żelaznych i o czynnościach urzędowych w związku z tem zostających i rozporządza się ażeby na przyszłość, oprócz planów, na mocy §. 16 przewidzianego rozporządzenia, po skończeniu kolei c. k. ministerstwu wojny państwa przedstawiać się mających, przekładane mu były także szkice stacyj i torów podług skali najmniej 1 : 1000, jakoteż wyobrażenia ogólne mostów których otwór ma 50 metrów i więcej szerokości, podług skali najmniej 1 : 200.

Chlumecky r. w.

85.**Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 1 września 1877.**

ołączeniu c. k. przykomorka w Piano di Fugazza z przykomorkiem awizacyjnym królewsko-włoskim w miejscu tej samej nazwy okręgu włoskiego.

C. k. przykomorek w Piano di Fugazza na granicy między Tyrolem a Włochami ustanowiony (Dz. u. p. Nr. 150 z roku 1872)łączony został od dnia 1 czerwca 1877 z przykomorkiem awizacyjnym królewsko-włoskim w miejscu tej samej nazwy okręgu włoskiego i służyć mu będą jak dotychczas prawa komory pomocniczej II klasy.

Pretis r. w.**86.****Rozporządzenie ministerstwa obrony krajowej, ministerstwa rolnictwa i ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 3 września 1877.**

mocą którego zmienia się jeden z przepisów wykonawczych do ustawy o dostawianiu koni z dnia 16 kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 77) zawarty w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 1 sierpnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 135).

Ustęp czwarty przepisów wykonawczych do §§. 7, 8 i 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 77) o dostawianiu koni, zawartych w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 1 sierpnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 135) zmienia się jak następuje:

„Gdy dostawa koni będzie postanowiona, władza administracyjna powiatowa wyda wezwanie do wszystkich podlegających jej gmin (wylączonych obszarów dworskich), aby w dniu wyznaczonym i o wyznaczonej godzinie przystawiły do przeznaczonego miejsca zaciągu wszystkie te konie i zwierzęta juczne:

1. które podczas ostatniej klasyfikacji uznane zostały za zdadne do służby wojennej lub za niezdatne tylko chwilowo,

2. te, które są w wieku obowiązującym do dostawienia (jakoteż te, które do dnia 1 stycznia roku odstawy przeszły czwarty rok życia) i — nie należą do koni (zwierząt jucznych), wymienionych w §. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 77) pod *a*, *b*, *c*, *d* i *e* jako uwolnione od obowiązku dostawienia, — nie były jeszcze nigdy klasyfikowane, albo też nie w gminie z której się dostawia.“

Lasser r. w.**Horst** r. w.**Mannsfeld** r. w.

87.**Obwieszczenie ministerstwa skarbu z d. 15 września 1877,**
o zwinięciu c. k. komory pomocniczej cukmantelskiej I klasy w Ziegenhalsie pruskim (miasto),
zaprowadzeniu komory pomocniczej I klasy w Miklaszowicach i przeistoczeniu urzędu kontrol-
nego w Cukmantlu na komorę pomocniczą I klasy.

Dnia 30 września 1877 zwinięta została komora pomocnicza cukmantelska I klasy w Ziegenhalsie pruskim (miasto) a jednocześnie zaprowadzono c. k. komorę pomocniczą I klasy w Miklaszowicach.

Tegoż dnia przeistoczono także c. k. urząd kontrolny w Cukmantlu na komorę pomocniczą I klasy.

Pretis r. w.**88.****Obwieszczenie ministerstwa handlu z d. 17 września 1877,**
w którym podaje się do wiadomości powszechnej przepisy dodatkowe do Porządku sprawdza-
nia miar i wag i do taryfy opłat za sprawdzenie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171),

W zastosowaniu się do ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872), podają się do wiadomości powszechnej następujące dodatki do Porządku sprawdzania miar i wag i do taryfy opłat za sprawdzenie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) wydane przez c. k. komisję główną miar i wag.

Chlumecky r. w.**Dodatek piąty do Porządku sprawdzania miar i wag**

z dnia 19 grudnia 1872.

Do §. 2.

O prętach metrowych metalowych do towarów bławatnych.

Pręty metrowe metalowe do towarów bławatnych można ścięczyć po obu końcach aż do grubości, która wynosić powinna nie mniej niż dwa milimetry, tworząc płaszczyzny równe, pozwalające wybicia cechy.

Do §§. 5 aż do 9 i 11.

O dozwolonych 50-litrowych miarach drewnianych do płynów.

Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą dwojakie 50 litrowe miary drewniane do płynów, a mianowicie:

- a) miary o przekroju kolistym takiego kształtu i takiej konstrukcyi jakto przepisane zostało w rozporządzeniu z dnia 25 lipca 1876 (Dz. u. p. Nr. 104 — Dz. rozp. d. urz. miar i wag Nr. 11) dla 100-litrowych drewnianych miar do płynów.

Otrzymują następujące wymiary wyrażone w milimetrach:

Średnica górna	381 ^{mm}
„ dolna	343 „
Głębokość pionowa od brzegu górnego aż do dna	572 „

We względzie konstrukcyi miar tych stosują się te same przepisy, co do 100-litrowych drewnianych miar do płynów, z tą różnicą, że grubość klepek wynosić powinna nie mniej niż 17 milimetrów:

- b) miary w kształcie putni do noszenia, o przekroju obłym, od góry ku dołowi malejącym. Średnia arytmetyczna największego i najmniejszego wymiaru przekroju na górnym brzegu nie powinna wynosić więcej niż 400 milimetrów a mniejszy z tych wymiarów nie powinien wynosić mniej niż 0·4 większego. Miary te opatrzone są 5 obręczami żelaznymi lub drewnianymi, z których dwie służą także do przymocowania szelek. Połączenia klepek z obręczami za pomocą nitów, jakoteż uzbrojenie dna szynami żelaznymi jak u miar wzmiankowanych pod a), jest i w tych miarach dozwolone, ale nie konieczne.

Na miarach obu tych rodzajów wypalić należy znak : 50 L.

Wysokość powierzchni płynu odpowiadającą pojemności 50 L. oznaczyć należy najmniej dwoma znakami [gwoździami płaskimi lub ślepymi klamerkami (Heimklammer)] wprost na przeciwko siebie wbitemi.

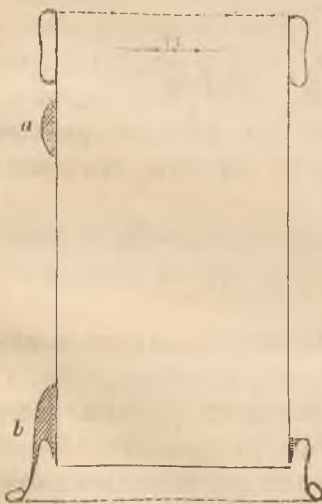
Miary podzielone być mogą na części po 10 L. mające, a wysokość powierzchni płynu, odpowiadającą każdej części oznaczyć należy dwoma znakami, wprost naprzeciwko siebie leżącymi.

Miara na 100 L. której sprawdzanie i cechowanie dozwolone zostało przezręczonem rozporządzeniem z dnia 25 lipca 1876 może być także podzielona w podobny sposób na części po 20 L. mające.

Drewniane miary do płynów, mające 50 L. pojemności, cechuje się przez wypalenie na zewnętrznej powierzchni ściany i na zewnętrznej powierzchni dna, wtedy zaś tylko cechowane być mogą, gdy pojemność tak całej miary, jak i jej części nie jest większą lub mniejszą od właściwej o więcej niż o 0·2 L.

Do §§. 8, 11, 15 i 17.

O konstrukcyi miar objętości z białej blachy.

Miary objętości (naczynia) do płynów i rzeczy sypkich z białej blachy na 2 L. i mniejsze zrobione być mogą także w taki sposób, jak to przedstawione jest na rycinie obok będącej a wyobrażającej przekrój prostopadły do płaszczyzny ucha. Dno wytłoczone jest z jednego kawałka, skrajny brzeg jego wewnątrz lub zewnątrz zagięty, a w jego koliste zagłębienie ściana boczna wpuszczona i zalutowana. Na górnym brzegu ściany bocznej robi się przez wygięcie go obręcz wzmacniającą szerokości przepisanej w §. 8. Krople cynowe na których się cechuje, umieścić należy na naczyniach tej konstrukcyi przy a) i b), te zaś ostatnią w taki sposób, aby ubezpieczała spojenie dna ze ścianą boczną. Cechę wybija się na dolnej kropki b), liczbę roku na górnej a).

Do §§. 14, 15 i 17.

O mierze do węgla na 1 H.

Przepisy podane w §§. 14, 15 i 17 a dotyczące się miary do węgla na 1 H. uchylają się a na ich miejsce wstępują przepisy ogłoszone rozporządzeniem

z dnia 9 sierpnia 1877 (Dz. u. p. Nr. 80) o ile tyczą się walcowych miar objętości do węgla itd.

Do §. 26.

O dozwolonych wagach drążkowych nierównoramiennych z niezmiennym stosunkiem ramion drążka.

Wagi drążkowe nierównoramienne z niezmiennym stosunkiem ramion drążka, których jednak największa wytrzymałość wynosić nie może mniej niż 20 kilogramów, przyjmowane będą do sprawdzenia i cechowania, jeżeli odpowiadają następującym przepisom:

1. Stosunek ramion drążka czyli wagi do ciężaru wynosić powinien tylko 1 : 10 albo 1 : 100 i uwidoczniiony być musi na belce wagi w miejscu w oczy wpadającym. W wagach setnych stosunek 1 : 100 pomiędzy wagą a ciężarem rozłożony być może na dwa drążki do siebie należące.

2. Pod względem wytrzymałości belki, własności i położenia nożów tudzież położenia skazówki, wagi te czynić powinny zadosyć tym samym wymaganiom, co wagi drążkowe równoramienne (§. 27 Porządku sprawdzania).

3. Skazówka powinna być nie mniej niż dwa razy dłuższą od krótszego ramienia belki a, jeżeli to ma mniej niż 50 milimetrów długości, wynosić powinna nie mniej niż 100 milimetrów.

Skazówka urządzona być musi tak aby można widzieć dokładnie kiedy waga jest w równowadze; jeżeli więc nie ma innego urządzenia do tego celu (np. kołca lub znaku z nożycami połączonego a leżącego naprzeciwko końca skazówki), skazówka i nożyce powinny być tej samej szerokości.

Można także przymocować skazówkę powyżej noża na końcu dłuższego ramienia drążka, prostopadle do tegoż; przy takim urządzeniu zawieszadło talerza na ciężarki przedłużone być musi w górę i opatrzone znaczkami, który w stanie równowagi schodzi się z końcem skazówki.

4. Dwa talerze wagi są nie jednakowo ciężkie i urządzone tak, że można je zdejmować lub nie; w pierwszym przypadku oznaczone być powinno dostatecznie do których ramion drążka talerze należą, aby nie mogły być przemienione. Zamiast talerza na ciężar może także znajdować się kilka łańcuchów łączących się w zawieszadło, na których końcach, hakami zaopatrzonych, zawieszają się ciężary.

5. Wagi drążkowe nierównoramiennie zaopatrzone być mogą także w przyrząd do ważenia z ciężarkiem ruchomym i podziałką do wyrównania mniejszych różnic ciężaru.

Ciężarek ruchomy może być albo nie zmiennie połączony za pomocą zawieszadła, obracającego się około noża, ze skówką, dająca się posuwać czyto po belce wagi, czyli też po równoległej od belki szynie, albo może być przesuwanym bezpośrednio po belce lub po szynie; w tym ostatnim przypadku ciężarek ruchomy zaopatrzony być musi sprężyną lub klubą, połączoną z nim nieoddzielnie, a jego środek ciężkości padać powinien prawie na linię środkową belki wagowej lub szyny.

Podziałka zaczynać się musi od zera, wartość zaś odpowiadająca ostatniej kresce podziałki nie powinna wynosić więcej niż $\frac{1}{10}$ największego jakie być może obciążenia wagi. Odległość pomiędzy dwoma kreskami podziałki, tuż po

sobie następującemi, wynosić powinna nie mniej niż 3 milimetry a wartość takiej najmniejszej dozwolonej części podziałki wynosić powinna najwięcej $\frac{1}{2000}$ największego jakie być może obciążenia wagi. Do wyrównywania mniejszych różnic ciężaru pozwala się umieścić drugi mniejszy ciężarek ruchomy.

Przydawanie osobnych ciężarków, zmniejszonych w stosunku 1:10 a względnie 1:100. na końcu dłuższego ramienia drążka zawieszających się mających, jest zabronione; używać należy do tego celu ciężarków handlowych, podług przepisu ocechowanych, umieszczając je na talerze do tego przeznaczonym, który ma być przytwierdzony na końcu dłuższego ramienia drążka.

6. Pod względem czułości wag drążkowych nierównoramiennych z niezmiennym stosunkiem ramion, wymaga się, ażeby przy największym jakie być może obciążeniu tychże, przydana $\frac{1}{2000}$ część obciążenia do którego dokłada się ten przydatek, sprawiała w wadze wyraźne odchylenia.

Wagę uważa się za dostatecznie dokładną, jeżeli przy największym jakie być może obciążeniu wprawia ją w wahnięcia przydany po jednej stronie ciężarek wynoszący nie więcej niż $\frac{1}{2000}$ obciążenia, do którego dokłada się ten przydatek.

7. Wagi drążkowe nierównoramienne cechuje się w taki sam sposób jak równoramienne; przyrząd z ciężarkiem ruchomym jeżeli jest, tak samo jak u przeczianów.

Do §. 26.

0 dozwolonym połączeniu wagi pomostowej i stołowej.

Połączenia wagi pomostowej dziesiętnej z wagą mającą talerze u góry w taki sposób, aby belka tej ostatniej wagi stanowiła zarazem główną belkę wagi pomostowej, i aby zapomocą wspólnego talerza na ciężarce, zarówno takie ważenie, w którym stosunek ciężarka do ciężaru wynosi 1:10, jak i takie, w którym ciężarek i ciężar są sobie równe, mogło być uskuteczniane, będą przyjmowane do sprawdzania i cechowania, jeżeli każda z dwóch połączonych konstrukcyj wagowych czyni zadość wszelkim wymogom właściwych przepisów Porządku sprawdzania.

Wiedeń, dnia 5 września 1877.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Herr r. w.

Dodatek czwarty do taryfy opłat za sprawdzanie i cechowanie

z dnia 19 grudnia 1872.

Do II. Miary do płynów.

Od miar do płynów na 50 litrów, płaci się:

	A.	B.
	Za sprawdzenie i cechowanie	Za sprawdzenie bez cechowania
1. Od miar bez podziałów	— zł. 60. ct.	— zł. 30. ct.
2. „ „ z podziałami	1 „ — „	„ 50 „

Oplacie ustanowionej pod 2 podlegają także miary do płynów na 100 L. przyjmowane w skutek rozporządzenia z dnia 25 lipca 1876 (Dz. u. p. Nr. 104), jeżeli zaopatrzone są w podziały po 20 litrów mające.

Do IV. Wagi.

Połączone wagi pomostowe i stołowe.

Za sprawdzenie i cechowanie, jakoteż za sprawdzenie bez cechowania wagi pomostowej połączonej ze stołową, liczyć należy sumę opłat ustanowionych w taryfie opłat za sprawdzenie i cechowanie z dnia 19 grudnia 1872 (pod VI *d* i *f*) dla każdego z dwóch złączonych rodzajów wag.

h) Wagi drążkowe nierównoramienne dziesiętne i setne.

Za sprawdzenie i cechowanie, tudzież za sprawdzenie bez cechowania wag drążkowych nierównoramiennych, dziesiętnych i setnych liczyć należy te same opłaty, co od wag drążkowych równoramiennych do obrotu handlowego (VI lit. *a* taryfy z dnia 19 grudnia 1872).

Za sprawdzanie i cechowanie przyrzędu do ważenia z ciężarkiem ruchomym i podziałką, dozwolonego u wag drążkowych nierównoramiennych, policzyć należy dodatek w kwocie 25 centów.

Jeżeli waga uznana będzie za dokładną, podziałka zaś za niedokładną, policzyć należy oprócz opłaty taryfowej za sprawdzenie bez cechowania dodatek w kwocie 25 centów.

Wiedeń, dnia 5 września 1877.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Herr r. w.